

EEN HUIWELIJK VOL LIEFDE! ONMOGELIJK?

Foto: Erik Groothuis

Tekst: Jacomina Wegter

“Ik voelde mij die hele zondag al vreselijk! Ik had zo gefaald! Ik had het zo verknald. Niet alleen naar mijn man, maar ook naar de kinderen, naar God, naar de familie, naar de kerk, naar de hele wereld ..... en toen zei die dominee dat God altijd lege levens wil vullen. En de meest gebroken huwelijken wil herstellen. Niet alleen willen, maar dat Hij het ook kan! Je hoefde er alleen maar om te vragen! Dat ging er bij mij niet in. Ik kon het niet geloven. Ik voelde mij eenzamer dan ooit!”

“Een scheiding leek de enige oplossing...”

Rianne vertelt bewogen over deze periode uit haar leven acht jaar geleden. Om te begrijpen hoe zij in dit dal terecht is gekomen, wil zij graag haar verhaal vertellen.

“Mijn man en ik zijn 21 jaar getrouwd en hebben vier kinderen van 13 tot en met 19 jaar. De eerste jaren van ons huwelijk gingen redelijk tot goed. Toch groeide er, vooral bij mij ongenoegen. Ik voelde mij belemmerd door man, gezin, familie en kerk en acht jaar geleden raakte ik in een zware depressie. Ik wist niet meer wie ik was en wat ik wilde. Alles en iedereen vond ik beklemmend. Mijn man Jan begreep niet wat er met mij gebeurde en trok zich terug in zijn eigen wereld. De therapeut die ik raadpleegde, maakte het er niet beter op door te zeggen dat ik inderdaad belemmerd werd en dat ik de vrijheid moest gaan zoeken. Dit resulteerde in een soort tweede puberteit, waarin ik zoveel mogelijk mijn gezin ontliet. Maar het hielp niet. Een scheiding leek de enige oplossing om uit de ellende te komen. Maar mijn man Jan wilde dit niet, hij wilde voor onze relatie blijven vechten. Hij hield nog van mij en zocht wegen om mij te helpen en ging zelfs naar mijn therapeut. Dat zij hem beschuldigde van

verlatingsangst, maakte hem alleen maar standvastiger om te knokken voor ons huwelijk. Maar hoe? Ik was

de weg inmiddels helemaal kwijt en wilde niets meer en Jan had geen idee hoe hij het aan moest pakken.

Van een goede vriend kreeg Jan een boek in handen “een huwelijk vol liefde” van Ed Wheat en vooral het laatste hoofdstuk over “hoe red ik mijn huwelijk alleen?”, dat wil zeggen als een van de partners eigenlijk al afgehaakt heeft. Ef. 5:25 werd daarin een sleutelvers voor hem. “Mannen hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft”. Praktisch betekende dit voor Jan: 100% geven.

Geven, geven en nog eens geven. Steeds kijken waar ik behoefte aan had. Rust, vrijheid, hulp? Onvoorwaardelijke liefde geven. Niets terug verwachten. Maar het resultaat was dat het nog slechter met mij ging. Nu voelde ik mij nog minder, nog schuldiger en kwader. Eigenlijk had ik liever een kwade dan een lieve man. Daar kon ik tenminste mee omgaan. Op een gegeven moment ging het niet langer thuis. De bom barstte en als noodoplossing kon ik een paar dagen bij vrienden terecht. Niet wetend hoe ik verder moest, zat ik daar die zondag alleen in hun huis.

Juist op dat moment hoorde ik die

“goedkope” boodschap van God gewoon om vervulling en herstel te vragen. Ik heb het NIET gedaan. Ik kon het niet. Ik kon het niet geloven. WEL heb ik het wanhopig uitgeschreeuwd. Op mijn knieën. En zo werd deze radeloze zondag toch een turning-point. 's Avonds belde Jan en zei dingen als: “maar je bent en blijft een prachtig mens” en “als je een schouder nodig hebt...”. En voor het eerst heb ik weer gelachen. Tenminste als ik mijn vriendin, die ook in de kamer was, moet geloven.

Toch kon ik niet langer bij hen in huis blijven en vond gelukkig een plek in een opvanghuis

“Onvoorwaardelijke liefde geven. Niets terug verwachten.”

“De Herberg” te Oosterbeek. Daar ben ik zes weken geweest en die periode heeft mij heel erg goed gedaan. Veel gesprekken. Veel brieven van en naar Jan. Veel rust. En langzamer hand kwam ik weer tot mezelf en werd meer Rianne dan ik ooit geweest was. Voor Jan en mij was er weer ruimte om samen verder te gaan, om te vergeven en om te leren elkaar weer lief te hebben.

Teruggekomen in Zoetermeer (waar wij toen woonden) was het leven niet ineens gemakkelijk. Naast steun en bemoediging ondervonden wij ook onbegrip en veroordeling van mensen in onze omgeving.

z.o.z. vervolg

Maar Jan en ik stonden nu aan dezelfde kant! Samen! En die periode heeft ons heel dicht bij elkaar gebracht. Hoewel er nog enkele jaren volgden met therapie, is het toch steeds "lichter" geworden.

“Zelfs moeilijke keuzes als verandering van kerk en school hebben ons sterker gemaakt...”

Tijdens deze therapie hebben wij beiden geleerd dat wij nog dachten vanuit 'oude' denkpatronen die in de loop van ons leven waren ontstaan. Beter begrip van onszelf gaf ons samen enorme groei. Zelfs moeilijke keuzes als verandering van kerk en school hebben ons sterker

gemaakt. Onze insteek was: er samen voor gaan, gezin op de eerste plaats en meningen van familie en gemeenteleden minder belangrijk vinden. Investeren in elkaar en in de kinderen. Het is niet

verwonderlijk dat, toen Jan en ik in contact kwamen met de Marriage Course, wij daar zeer enthousiast over waren. Wij hebben de cursus gevolgd en daarna ook herhaaldelijk gegeven. Als ervaringsdeskundigen weten wij immers waarover we spreken....

Werk bracht ons bijna een jaar geleden naar het hoge noorden. Behalve verandering van werk, school (twee kinderen zitten nu op het Augustinus College in Groningen de oudste twee wonen nog in het westen), huis en omgeving bracht deze stap ook een verandering van gemeente mee. Na een tijdje rondgekeken te hebben, is onze keuze gevallen op de Waardevol Leven Gemeente. En wij voelen ons erg thuis tussen "de stugge noorderlingen", die helemaal niet stug blijken te zijn! Integendeel! In een jaar tijd hebben wij al heel wat contacten opgedaan en hoewel wij oorspronkelijk voor drie jaar naar Groningen zijn gekomen, sluiten wij niet uit dat wij hier blijven! Want de rust en de ruimte..... er gaat niets boven Groningen!"